* * *

Пливли ми ввечері лиманом.
Моторчик чахкав спроквола.
Десь там за морем, за туманом
уже Туреччина була.

Співали пісню ми про Байду
і про турецького царя,
як Байда стрілами глобально
царя у голову ціля.

А хтось виводив тонко-тонко,
гули замріяні баси.
В туман, лиман, у річку Конку
впадали наші голоси.

І так нам вільно, так повільно,
таке роздолля степове! —
що так ніхто і не помітив,
що човен далі не пливе!

Чи, мо', наскочили на камінь?
Чи, мо', бензину вже не є?
Підводне царство з павуками
нам зрушить з місця не дає.

А ми ж про це не мали й гадки.
Сміється Байда з далини:
— Що, доспівалися, нащадки?
Зіпхніться перше з мілини.